

δεῖς φήμας. Ὁ γηραιὸς Ἀλῆς ἠσπάσθη τὸν χριστιανισμὸν καὶ ἐβαπτίσθη διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κωνσταντίνου. Τὸ ἐξ εἰκοσακισχιλίων ἀνδρῶν σῶμά του, τὸ ἀναμενόμενον ὅπως ἐνωθῇ μετὰ τῶν Σουλιωτῶν, κατεκόπη ὑπὸ τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ, ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν πνευμάτων ἀνῆλθεν εἰς ὕψιστον βαθμόν. Ἀπάντων αἱ ιδέαι εἶναι ἐστραμμέναι πρὸς ἓν ἀντικείμενον, δηλαδή τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἀρχαίας πατρίδος. Ἐν Ὁδησσῷ δὲν ἐπρόφθασα τὸ ἀξιοθαύμαστον θέαμα· ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις, ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν τοῖς τρακτηρίοις, πανταχοῦ συνειθροίζοντο ὅμιλοι ἐλλήνων· ἅπαντες ἐπώλουν παρ' ἀξίαν τὰ ὑπάρχοντά των, ἡγόραζον σπάθας, ὅπλα, πιστόλια· ἅπαντες ὠμίλουν περὶ τοῦ Λεωνίδου, τοῦ Θεμιστοκλέους, ἅπαντες ἐπορεύοντο εἰς τὸν στρατὸν τοῦ εὐτυχοῦς Ὑψηλάντου. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ περιουσία τῶν ἐλλήνων εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν του! Κατ' ἀρχὰς εἶχε δύο ἑκατομύρια. Μόνος ὁ Μαγουλάς ἔδωκεν 600, 000, γρόσια, μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ τῷ τὰ ἀποδώσῃ μετὰ τὴν παλινὸρθωσιν τῆς Ἑλλάδος! 10,000 ἐλλήνων κατετάχθησαν ἐν τῷ στρατῷ. Ὁ Ὑψηλάντης πορεύεται ὅπως ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Βλαδηνιρέσκου. Καλεῖται ἀρχιστράτηγος τῶν βορείων ἐλληνικῶν στρατευμάτων καὶ πληρεξούσιος τῆς μυστικῆς κυβερνήσεως. Πρέπει νὰ ἡξεύρης ὅτι πρὸ 30 ἡδὴ ἐτῶν ἰδρύθη καὶ διεδόθη ἡ μυστικὴ ἐταιρία, ἥς τινος σκοπὸς ἦτον ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος τὸν κατώτερον βαθμὸν ἀπετέλουν οἱ στρατιωτικοί, τὸν δεύτερον οἱ πολῖται· ἕκαστον μέλος αὐτῶν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀνευρίσκῃ ἐταίρους, ἀλλ' οὐχὶ στρατιωτικούς, τοὺς ὁποίους ἐξέλεγε μόνον ὁ Γ'. καὶ ἀνώτατος βαθμὸς. Βλέπεις τὴν ἀπλὴν πορείαν καὶ τὴν κυρίαν ιδέαν τῆς ἐταιρίας ταύτης, ἥς τινος οἱ ἰδρυταὶ εἶναι εἰσέτι ἄγνωστοι. Ἰδιαίτερα πίστις, ἰδιαίτερα γλώσσα, ἀνεξαρτησία τῆς βιβλιοτυπίας· ἀφ' ἐνὸς παιδεία, ἀφ' ἑτέρου παχυλὴ ἀμαθία, πάντα ἐπροστάτουν τοὺς φιλοταράχους πατριώτας. Ἄπαντες οἱ ἔμποροι, ἅπας ὁ κλῆρος μέχρι τοῦ ἐσχάτου μοναχοῦ, ἠριθμοῦντο ἐν τῇ ἐταιρίᾳ, ἥτις νῦν θριαμβεῖ. Ἰδοὺ ἡ λεπτομερὴς περιγραφή τῶν τελευταίων συμβάντων τῶν μερῶν μας· ἄς ρίψωμεν προσεκτικὸν βλέμμα εἰς τὸ μέλλον καὶ ἄς προσπαθῇσωμεν νὰ μαντεύσωμεν τὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος.

Παράδοξος εἰκὼν! Δύο ἔθνη πρὸ μακρῶν χρόνων ἐκπεσόντα εἰς περιφρονητικὴν ἐξουδένωσιν, ἐγείρονται συγχρόνως ἐκ τῆς μακρᾶς νάρκης, γεννῶνται καὶ ἀναφαίνονται εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον τοῦ κόσμου! Τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ Ὑψηλάντου εἶναι ὠραῖον καὶ λαμπρόν! εὐτυχῶς ἤρξατο! εἶναι 28 ἐτῶν, μονόχειρ, καὶ ὁ σκοπὸς του μεγάλυμος! ἀπὸ τοῦδε ἀνήκει τῇ ἱστορίᾳ. Ζηλευτὴ μοῖρα! Τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ προδότου εἶναι δι' αὐτὸν ἐπιφοδωτέρον τῆς σπάθης τῶν Ὀθωμανῶν. Ὁ Κωνσταντῖνος² δὲν θὰ εἶναι πλέον ὁ εὐσυνείδητος τοῦ Κλωδοβίκου, καὶ

1) Δηλαδή οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἰταλοὶ παρ' οἷς ἐγένετο τότε τὸ κίνημα τῶν καρβονάρων.

2) Δηλαδή ὁ Ἀλῆ-πασσᾶς τῶν Ἰωαννίνων.

ἡ ἐπιρροή τοῦ νεαροῦ ἐκδικητοῦ τῆς Ἑλλάδος δύναται νὰ τὸν ταραττῇ. Σοὶ ἐξομολογοῦμαι· ἐγὼ θὰ συνεβούλευον τὸν πρίγκηπα Ὑψηλάντην νὰ προλάβῃ τὸν γηραιὸν κακοῦργον· τὰ ἦθη τῆς χώρας, ἐνθα ἡδὴ ἐνεργεῖ, δικαιολογοῦσι τοὺς φόνους.

Σπουδαῖον ζήτημα· τί θὰ πράξῃ ἡ Ῥωσία; θὰ καταλάβωμεν τὴν Μολδαβίαν καὶ Βλαχίαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα εἰρηνικῶν μεσιτῶν, θὰ διέλθωμεν τὸν Δούναβιν ὡς πρόμαχοι τῶν Ἑλλήνων καὶ ὡς ἐχθροὶ τῶν ἐχθρῶν των; εἰς πᾶσαν περιστασιν θὰ σὲ εἰδοποιήσω.»

Ἀλέξανδρος Σ. Πούσκιν

(Μετάφρασις ἐκ τῆς Ῥωσικῆς)

Ἐν Πειραιεῖ Φεβρουαρίῳ 1884

A. N. Σβορώνος.

ΦΥΛΛΙΣ

Διήγημα ὑπὸ Δ. Στάη.

I

Ἐσπέραν τινὰ θερινήν, καθ' ἣν ἡ Σελήνη, πλησιφαῆς, διέχυνε φῶς λαμπρὸν ἐπὶ τῆς θρακικῆς παραλίας, ἡ Φυλλίς, ἰσταμένη παρὰ τινὰ καλλίρουν κρήνην, ἣν ἐσκίαζε γηραιὰ πλάτανος ἐπλήρου μετὰ τῶν δύο αὐτῆς θεραπαινίδων ἡ ἀμφιπόλων διαυγοῦς ὕδατος τὰς ὑδρίας της.

Ἄν ἐβλεπέ τις αὐτὴν θὰ τὴν ἐξελάμβανεν ὡς Ναϊάδα ἢ ὡς Νύμφην τῶν δασῶν.

Στηρίζουσα τὸν ἀριστερόν αὐτῆς ὦμον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῆς πλατάνου, ἐκράτει διὰ τῆς ἀπαλῆς δεξιᾶς της τὴν τορνευτὴν ὀσφύν, ἣν περιέσφιγγεν ζώνη ὑπεγείρουσα τὸ παρθενικὸν αὐτῆς στῆθος. Κλίνουσα δὲ τὴν μικρὰν κεφαλὴν της, τῆς ὁποίας τὴν ἡδὴ κυματίζουσαν ξανθὴν κόμην μόλις δέκα ἐπτὰ Μαῖων ἄνθη ἔσπεψαν, κατώπτριζεν ἐπιχαρίτως τὸ περικαλὲς πρόσωπόν της ἐν τῷ ὕδατι τῆς ὑπὸ τὴν κρήνην δεξαμενῆς καὶ παρετῆρει φιλαρέσκως ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ χαρακτηριστικά του, ἐν ᾧ αἱ ἀμφίπολοι ἐξηκολούθουν πληροῦσαι τὰς ὑδρίας.

Μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς της δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐν αὐτῷ, διότι ἦσαν τόσοι διαυγεῖς καὶ οὐράνιοι, ὥστε ἐταυτίζοντο μὲ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις μετέδιδεν αὐτὸ εἰς τὸ ἡρεμὸν ὕδωρ.

Ὅτε ἐπληρώθη ὕδατος ἡ πρώτη ὑδρία, ἡ νεᾶνις ἔκυψεν ὅπως ἀφαιρέσσα, αὐτὴν ὑποβάλλῃ, τὴν ἐτέραν· δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον της. Κρότος βημάτων ἐτάραξεν αὐτήν· ἐσκίρτησεν ὡς δορκὰς καὶ στραφεῖσα, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως νεανίαν εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένον καὶ μετὰ δειλοῦ βυθμικοῦ βήματος προχωροῦντα πρὸς αὐτήν.

Προσβλέψασα μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπιχαρίτως ἅμα καὶ λαβούσα στάσιν εὐπρεπῇ περιέμενε.

Πλησιάσας μετ' ὀλίγον ὁ νέος, ἔστη ὡς ἐνέος. Τὸ λαμπρὸν κάλλος καὶ τὸ ἐπίχαρι ἀνάστημα τῆς Φυλλίδος ἐθάμβωσαν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐδέσμευσαν τὴν γλῶσσάν του. Συνελθὼν, τέλος, καὶ ἀναλαβὼν ὀλίγον τὴν προτέραν ἡρεμίαν του, τῇ ἀπηύθυνε τὸν λόγον.

— Εἰπέ μοι, πρὸς Διός, περικαλλὴς κόρη, τῇ εἶπε, εἴσαι ἀληθῶς θνητὴ; ἀληθῶς θνητοὶ γονεῖς σέ ἐγέννησαν ἢ ἔσταμαι ἐνώπιον νύμφης κρηνιαδός;

Ἡ Φυλλίς ἐρυθίσσα ἐξ αἰδοῦς, ἀπήντησεν, ἐν ᾧ αἱ θεραπαινίδες ἀποσυρθεῖσαι, μικρὸν, προσέβλεπον θαυμάζουσαι τὴν καλλονὴν καὶ τὸ εὐγενὲς τοῦ νεανίου.

— Ἡ ἀθανασία δὲν στέφει τὴν κεφαλὴν μου· εἶμαι κόρη θνητῇ γονέων θνητῶν.

— Συγγνώμην. Τὸ ἔξοχον κάλλος σου μ' ἐθάμβωσε, καὶ ἡπατήθην. Δὲν πταίω ἐγώ· αἰτία τῆς ἀπάτης μου ἐγένετο ἡ ὠραία μορφή σου.

Ἡ Φυλλίς δὲν ἀπήντησε· καὶ ἔκυψε νὰ λάβῃ τὴν πληρωθεῖσαν ὑδρίαν της.

— Ὠραία νεάνις, ἰδύναμαι νὰ σ' ἐρωτήσω, τίνες εἰσὶν οἱ εὐδαίμονες θνητοί, οἵτινες καυχῶνται ὅτι σ' ἐγέννησαν;

— Σιθὼν καλεῖται ὁ πατὴρ μου καὶ εἶνε βασιλεὺς τῆς Θράκης.

— Πῶς εἶπας; εἴσαι λοιπὸν βασιλὶς;

— Σοὶ τὸ εἶπον. Ὁ πατὴρ μου κρατεῖ τὸ σκῆπτρον τοῦ θρόνου τῆς Θράκης. Πλὴν μετὰ τίνος ὁμιλῶ; Τίς εἴσαι, ὦ ξένη, καὶ διατί μ' ἐρωτᾷς;

— Βασιλὶς! εἶμαι υἱὸς τοῦ μεγάλου Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας. Καλοῦμαι Δημοφῶν καὶ ἐπιστρέφων ἐκ Τροίας ἐπλανήθην εἰς ταῦτα τὰ παραλία, ἔνθα βαίνω τῇδε κάκεισε, ἀγνοῶν ποῦ βαίνω.

— Ἐένη, ὡς βλέπω, κατάγεσαι ἐξ εὐγενοῦς οἴκου τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἡπατήθην. Ὅτε σέ εἶδον, εἶπον κατ' ἐμαυτὴν «ὁ νέος οὗτος εἶνε μέλος εὐγενοῦς καὶ μεγάλης οἰκογενείας, τὸ δεικνύουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του.» Ἐμάντευον λοιπὸν καλῶς.

— Καὶ εἴσαι τόσῳ καλῇ μάντις ὅσῳ εἴσαι ὠραία.

Ἡ Φυλλίς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ εἶπε:

— Εἶπας ὅτι πλανᾶσαι ἐπ' αὐτῆς τῆς παραλίας. Δέχεσαι νὰ σέ ὁδηγήσω παρὰ τῷ πατρί μου; αἱ πύλαι τῶν ἀνακτόρων μας εἰσὶν ἀνοικταὶ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θησέως.

— Ἀληθῶς; καὶ θὰ μὲ δεχθῇ ὁ πατὴρ σου;

— Ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς φιλοξενίας του, υἱὲ τοῦ Θησέως;

— Ὡ πόσον εἴσαι καλὴ! οἱ Θεοὶ νὰ σέ ἀνταμείψωσιν!

Ἡ νεάνις, ὡς ἀπάντησιν, τῷ ἔρριψε γλυκὺ καὶ θωπευτικὸν βλέμμα μετὰ μειδιάματος. Ὁ Δημοφῶν τὴν παρετῆρει περιπαθῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ τὰ βλέμματά των συνητήθησαν. Ἠγάπων ἀλλήλους χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωσιν.

Αἱ ἀμφίπολοι ἔλαβον τὰς ὑδρίας καὶ ὅλοι ὁμοῦ εἰσῆλθον

εἰς τὴν πόλιν. Μετ' ὀλίγον εἰσῆρχοντο εἰς τ' ἀνάκτορα, ὅπου ἰκέτης κατέφυγεν ὁ Δημοφῶν, ζητῶν τὴν ξενίαν.

II

Ὁ Δημοφῶν ἐγένετο μετὰ χαρᾶς δεκτὸς παρὰ τοῦ Σιθῶνος, ὅστις, ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος πατρός του, ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐδέχθη ἐν αὐταῖς τὸν εὐγενῆ υἱὸν ὡς ἴδιον υἱὸν του. Ὁ Δημοφῶν ἠὲ χαρίστηκε τὸν βασιλέα καὶ ἐξύμνησε τὴν ἀρετὴν τῆς θυγατρὸς του, ἥτις κατεδέχθη νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν πρὸς τὸ ἀνάκτορα.

Μεγάλῃ χαρᾷ ἐν τούτοις διεχύθη ἐν τοῖς ἀνακτόροις, ἥτις μετ' ὀλίγον διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν ἅπασαν. «Ὁ υἱὸς τοῦ Θησέως ἦλθε καὶ ξενίζεται παρὰ τῷ βασιλεῖ.» ἡ φράσις αὕτη εὐρίσκετο εἰς τὰ στόματα τῶν πολιτῶν καὶ ἀντήχει εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ὅτε, λουσθεὶς ὁ εὐγενὴς ξένος ἐν τῷ βασιλικῷ λουτρῶνι, ἀνεκούφισε τὰ κεκμηκότα ἐκ τῆς ὁδοπορίας μέλη του, εἰσῆλθον εἰς αἵθουσαν μεγαλοπρεπῆ, ἔνθα πλουσία τράπεζα ἦτο παρατεθειμένη.

Περὶ αὐτὴν ἐκάθησε τὸ βασιλικὸν ζεῦγος, ἡ Φυλλίς, ὁ Δημοφῶν καὶ τινες συγγενεῖς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου καὶ ἐπ' αὐτῆς οἱ βασιλικοὶ θεράποντες παρέθεσαν διάφορα φαγητά.

Ὁ δαίτηρ δὲ διένημεν ἐκάστῳ ἴσην μερίδα κρέατος. Εἰς τὸν Δημοφῶντα προσηνέχθη διπλασία μερίς. Τοῦτο ἦτο ἐνδείξις μεγάλης τιμῆς ἐκ μέρους τοῦ ξενίζοντος.

Ὁ Δημοφῶν ὁμως οὐδὲ τὴν μίαν ἡδυνήθη νὰ φάγῃ. Ἀπέναντι αὐτοῦ ἐκάθητο ἡ Φυλλίς καὶ τὰ βλέμματά της τὸν ἐθορύβησαν, τῷ ἔκοψαν τὴν ὄρεξιν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ νεάνις πολὺ ἐνωρὶς ἐκορέσθη ἡ ἡμίσεια μερίς τοῦ φαγητοῦ ἔμενεν ἐν τῷ πινακίῳ της.

— Διὰ τί δὲν τρώγεις Φυλλίς; τῇ εἶπεν ὁ πατὴρ της.

— Δὲν ἔχω πλέον ὄρεξιν. Ἐφαγα ἀρκετά. Ἐκεῖ ἀπέναντί μου ὁ Δημοφῶν, νομίζω, δὲν τρώγει ἐν ᾧ πρέπει νὰ πράττῃ τὸ ἐναντίον.

(ἔπεται συνέχεια)

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ.

ἦπο

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

— Βέβαια ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι νὰ συμπαθήσω τὸν Ἀντώνη γιὰ τὴ χωριατουλιὰ του καὶ αὐθάδειά του· ὅλα τὰ ἡθισμένα καὶ εἶμαι ἑτοιμος νὰ τοῦ σφίξω καὶ πάλι τὸ χέρι· ἀλλὰ στὸ ξενοδοχεῖο δὲν πηγαίνω. Τὴν πρωτοχρονιά μου καλὴ λήτρεα νὰ τὴν περάσω ἐδῶ, μὲ τὰ παιδιὰ μου, ξοδεύοντας ἡλιώτερα καὶ ἀποφεύγοντας τὸν αὐριανὸ κεφαλόπονο.